

46.
Paterno Nobis Favere Gratia Supplicat

ΓΝΩΣΤΟΛΟΓΙΚΟΝ

SEU

DISCURSUS ACADEMICUS,

OBJECTUM COGNITIONIS HUMANÆ,
Leviter adumbrans,

Quædam

Suffragio Ampl. Ordinis Philosophici
Almæ ad Auram Academiæ, horis coniectis

PRESIDENS

VIRO AMPLISSIMO,

DN. M. PETRO HAHN

Scientiæ Nat. Professore Ord. Regio,

Præceptore & Promotore jugiter de-
venerando.

Dextre καὶ ἐπιχειρῶς Φιλοσοφῶσι

Modeste fistis

PETRUS FROLANDER,

GOETOBURGO - SVÆCUS.

Ad diem 9 Maii in Audit. Maximæ,

Anni currentis MDCXCII.

ABOÆ, Exc, apud JOH. WALLIUM.

In

*Juvenem Eruditione & Modestia per-
infigentem ac verè Eximium,*

DN. PETRUM FROLANDRUM
West Gothum,

de *Objecto* *Cognitionis humanae* ner-
vosè & industriè disputantem,

Επιγραμμα.

Mos est hyblæis apibus sua sugere
mella
Floribus è variis, inferere atque
favis.

Per campos igitur volitant examine
denso

Floriferos, nectar succile quando le-
gunt.

Non aliter FROLANDER agit, flos ipse
Minervæ,

Terrâ è sæcundâ qui quoque no-
men habet.

Hic divæ Sophiæ spatiosa vireta pera-
grans,

Et

Et pariter flores mel quoq; dulce
refert.

Namq; patet gyris quâ omnis natura
retortis,

Notitiæ succos Palladis arte petit.

Hinc *Objecta* simul scrutando *Cognitionis*
Humanae, ingenii dotibus inde cluit.

Admiramur apum solertia dona, sed
ultra

FROLANDER tendit viribus ingenii.

Hoc apibus natura dedit, quod pange-
re mella

Atq; favos possint, usq; benigna satis;
Noster at ex studiis indefessoque la-
bore

Impiger has artes hauserat ipse suas.

Sicut apes etiam gratos in corporis usus,
Vi sibi congenitâ, mellificare solent:

Sed nectar quærens animæ hic, spectatius
omen,

Tantò majoris laudis & artis habet.

L. Mg. scripsit

PETRUS LAURBECCHIUS,
S.S. Theol. Doct. & Professor
Ordinarius.

VIRO-JUVENI,

*Virtutum optimarumque Artium Assessor
atori multò studiosissimo,*

DN. PETRO FROLANDRO,

WESTRO-GOTHO.

*De Objecto Cognitionis Humanae, ingeniosè
differenti, Amice & Commiliti jugiter
amando :*

Non intrare quæunt intellectum immediate
Res, ideo species formantur ut ordine pul-
Res à re possit distingvi, *Essentia* pacto (chro
Qvo, quovis differt a defectu adveniente,
et *Natura modis* à, quomodo sit removenda?
debent & ratione bona *Generalia* scindi
a cunctis illis quæ sunt *specialia* dicta.

Singula quò recte fiunt, *abstractio* danda,
*Quæ non formalis ratio, inquisitio verum (ma
est rei; conceptus* deinceps, *Phantasma, Noë-
ac idea*, tibi rerum discrimina monstrant.

Pufius hæc recedis discursu, clare FROLANDER,
Subtili, quem scripsisti conamine multo.
Proinde lubens ceptis in tantis gratulor! atq;
Opto, tibi cedant ausus rumore secundo!

Ab ore pridie Nonas

Aprilis h. 1692.

*Honoris & Amicitia causa
subitaria quamvis opera
gratabatur*

SIMON Tälpo/

Mct. & Log. Prof. Ord.

HUJUS
EXERCITII ACADEMICI AR-
GUMENTUM,

B. L.

Quisque artibus operaturus liberalibus, dum considerat quantum hominis natura bestiis antecellis, objectum egedem, quantumcunque poterit, rite cognoscere studet, ut tantundem, ne cum scepticis in omni dubitet vita, dignitate quiescat declarata. siquidem certa eorum, quae nobis dicuntur objecta, tam utilis tamque necessaria est cognitio, quam insignis sit temeritas perceptioni assertionem praecurrere, irritus labor & futile festinatio. Ratio enim excellentiae suae momenta exonerare desiderat. Quid ergo quae so- tot exercuerat secula, maceraverat viros & defatigaverat ingenia, praeterquam inquisitio utique objectorum attentata? hinc eruditorum
ba-

habes B. L. divortia, hinc labores, & hinc
vandem sudores eminnerunt; nam quisque
quo ingeniosior, eo videri voluit solentior, pe-
netraturus in abstrusorum cameras, ut ali-
quando veritatis effoderetur unio, quem pu-
rimi per sensuum recti species decepti neuti-
quam invenire potuerant. Voluit itaq; jucun-
ditas & movuit necessitas, quam statuit hanc
difficilem materiam publica subjiciendam ces-
sura utilitas, ut specimen foret ingenii & aciei
coticula, preparans mentem ad percipiendas
Acutissimorum de hac re sententias. Dis-
cursus in tria distributus est membra; quo-
rum primum cognoscendi potentiam post
lapsum Adamiticum nobis superesse asserit, li-
cet multum extenuata sit, ut si comparatur,
tam cum Dei, quam deinceps Angelorum co-
gnitione, nulla quasi esset, idque maxime pri-
oris eminentie respectu, postquam suo subjecto
primis sic adaptata dignit Creatorum di-
gnitas distincta, & nunc maximum deperdita
comploratur, ut quantumvis virium & operis
impendatur, ad amissum cognoscendi fastigi-
um non ascendunt connata sciendi principia,
quamvis indies succrescant ejus molimina, res-
que

que cognoscenda, ut oporteat in suo examinen-
 tur foro. Quae omnia th. priores septem in-
 digitant. 8. & 9. th. dilatant cognitionem ad
 Objectum Nominale, quod licet continuo prae-
 sens non sit, amplificatum tamen erit ad
 quoscunque intellectus actus, hosque intelli-
 gimus quandoeunque fuerint. Thesis prima
 Cap. secundi cognitionem intellectus sensuum
 praefert animadversioni, adaequato posito Ob-
 jecto, rationem cognitionis formalem exponit,
 & quo feruntur introrsum objecta modo de-
 clarat. 2. thes. unionem rei & intellectus sub-
 tilissimam adumbrat. 3. th. sententiam affir-
 mantium cognitionem, habitudinem duntaxat
 esse quandam ad Objectum, expungit; & prop-
 terea th. 4. Conceptum suscipit formalem, Ob-
 jectum quasi dedolantem, ut limatum appa-
 reat. Organa post hanc exonerabunda th. 5 &
 6 examinari monet, ideog, distinguuntur in-
 terna ab externis. Processus itidem attendi-
 tur in cognoscendo, per justa decurrens media;
 quibus adglutinatas quasdam certitudines ad-
 notantur à th. 7. th. 8. Considerat intellectus
 Officia distincta. Quo demum cognoscendi ul-
 teriora remouantur impedimenta, dult th. 9,

ut abstractio preferatur & incernantur cognoscenda, nam unum est veritatis granū, quippe veritas indivisibilitate includitur, sicut 9 th: e-
nucleat. Dehinc ut cognitionis veritati propius accedamus conceptuum consequentiam in-
terspicimus Cap. 3 & confestim supponit th: 2, conceptus & Objecti convenientiam, sed postquam representatio in intellectu erit ad habitudinem Objecti accommodanda, legatur th: 2, cui annectitur th: 3, id & quidem uberius continuans, & subtilitatem conceptuum ad rerum minutissima demonstrans & nobilissimam rationis operationem ceu sermonem innuens. Normam vera Cognit: in re fundatam esse probari conatur th: 4, licet propter difficultatem in nobis percipiendi, multum lateat veritas, idcirco in th: 5 diverso expenditur respectu. Triplici mentis actu, quasi per cribrum, cernitur cognoscibile, ne species veri quempiam abducat, ut delineat th: 6. Varietas th: 7 veritatis Theol. & Philosph. diversitatem propter fundamentum diversum, non adversum. Quapropter constitutionis ratione ponitur veritatis mensura, Intellectus Divinus, th: 9, sed per apprehensio-

tionem intellectum nostrum res mensurant.
Ib: 10 refellit auctoritatem in verum inqui-
rendo, ne quis se sententia dicentis consecra-
tum prius devinciat, quam probatum inela-
ruerit momentum auctoritatis. Sequitur itaq;
hic statim elaboratio enumeratorum bonis
equidem commendanda, nec tamen propter
malos recipienda, cum veritas firma viget,
dum mordaces perimit virulentos suum ve-
nenum. Ast B. L. cujus fata felici adau-
geantur successu, ingenioli hocce depositum
placide suscipe, Deumq; mecum calidos vene-
rare votis pro s'vavi conatum progressu:

Πέμψον ἔμοι Πάτερ ὑερόθεν σοφίαν ᾧ Δεί-
 σιμον,
 εἰς τὸ ἄγην ἐμὲ ἐν πράξεισι πᾶσι σο-
 φῶς!!

Σὺν Ἀποσ

Σὺν Ἀγαθῷ Θεῷ.

CAPUT PRIMUM.

THESIS I.

Materiam hanc arduam pervolvere ausuris apparet omnino, quantum ingenij vires deliquio *πρωτοπλάσεων* consecuerunt quantumque contemplando Supremi opera mens potest deflorata, quæ culpæ conscia, dum siderum altitudinem suspicit & maris profunditatem intuerur, lacrymis errorem insignem largè effusus deplorat, quod ex theatro universi amplissimo spectantibus per exigua rerum constat cognitio certa, quamvis, quæ infra scrutari, quæque circa sunt rimari, allaboremus; quin etiam, ne dicamus, inter sublimia, sed intra subcœlestium circum sunt, quæ admirari contenti sumus.

THESIS II.

DEUM omnia per unicam suam essentiam eminentèr cognoscere percepimus, quod cuncta uno, purissimo simplicissimoque actu,

A

abs

absq̄, specierum intelligibilium ope scientiæq̄;
habitu, quo fieri solet transitus ab habitu ad
actum intelligendi, adeo contemplatur, ut o-
mnis exulet aberratio, nullaque suspicio se
insinuare audeat, siquidem intellectus Divinus
tam exactè terminat res; nam quæso? quæ fue-
rit rerum conq̄assatio & omnium conturba-
tio, si veritatis *βασίς* & norma vacillaret?
Species intelligibiles in creaturis objecta defe-
runt ad intellectum, sed ipsa perfectissima Dei
essentia intellectionem excoquitur, idque emi-
nentiori modo, quam eloqui unquam su-
stinemus.

TH. III.

Huic Angelorum succedit intellectus, cui
excellenter, quam nobis, intelligendi vis in-
est, qua ipsi rerum naturam penitus con-
tinentur rerumque actus limatius cognoscunt,
idque propterea, quod materiæ compedibus
liberi, mere sunt intellectuales, sensus exclu-
dunt & citra extensionem molis cognoscunt,
quia modum immaterialitatis sequitur per-
fectior modus cognitionis.

TH. IV.

Proxime, nobis potentiam cognoscendi
naturæ structor indidit, qua quæcunque in-
tellectus in hoc statu conjuncto cognosci-
bilia

billa considerat, dum potentiam hanc actus
 insequitur, & intellectus noster, quod unquam
 in hac mortalitate cognoscere possit, compre-
 hendit, quæ materies Supremi afflatu hanc
 ζήτησιν continuabit; erique hæc cognitio
humana, quam heic venabimur, distincta, fra-
gilitatis limitibus determinata & intellectu-
lis sensuali contradistincta, postquam intellectus
 objecta certius cognoscit, quam sensus, quo-
 rum errores sapius sæpe corrigit.

ΤΗ. V.

Potentia, quatenus vim cognoscendi tribuit
 intellectui nostro, salutatur principium actus
 completum, ducens intellectum ad quodcunque
 cognoscibile, cujus amœnitas & decor cœ-
 citatem mentis dispellendi rerumque natu-
 ram cognoscendi nobis adauget desiderium,
 quod promovent habitus ingenerati, ut iis, per
 novam formandi cognitionem habitus acquisiti
 parentur, ex quibus licet scire κοινὰς ἐνοίας
 πρώτης φύσεως sed ἐπομένως διὰ, primosque
 animi conceptus, per modum habitus con-
 natos a missis superesse, adumbrantes Supremū
 aliquod Numen, cujus beneficio sunt omnia,
 dari, quod colendum, & dicantur suum cui-
 que tribuendum, honestum exoptandum &
 inhonestum fugiendum; quapropter mens no-

4
stra nec prorsus eum tabula nuda, nec
rafa comparanda venit; habitus enim in-
sunt, qui cognitionem exercitio rationis
actuali prærequirunt, antequam objectum ali-
quod distincte cognosci potest. Unde remi-
niscentia plane nulla viget ignorantium seu
prius haud edocorum.

TH. VI.

Intellectus leniter & *successive* ut ajunt,
ad cognitionem exquisitam procedit, dum
cautis meditationibus potentiam in actum
perducit, ut iudicio & experientia res inno-
tescant; maxime autem hujus progressio
adultioribus statim in tenera ætate segnis fuisse
apparet, dum sæpe quoddam per conceptum
impressionem pueris datur rudimentum, quod
ratione demum firmata reperitum seriusque
expensum, aberrasseprehenditur; etenim
usu subacta non erat tunc temporis ratio,
quæ absque prævio ratiocinio veris absque
conglutinaverat & ad externam faciem tan-
tum examinaverat, sensuum, sic venia verbo,
ludibria; quare stirpitus eradicandi sunt: *er-
rores, qui animum occuparunt ætate nondum
adultæ, nec dum subacta ratione, ne in
majus discrimen nos conjiciant*, Rohault C 1.
S. 3, hæc inquam, temera infantæ præjudicia
rele-

refecanda circumſpecte, tantaque cum neceſſitate, ut horum levium præconceptionum expurgatio ſit infantia huius, aſt αναλογικῶς principium accuratæ cognitionis, ob præceſſionem, cum id erit ſtatuendum, quod prius ad trutinæ examen collatum eſt.

TH. VII.

Principiorum omnino cognoscendi memores etiam erimus. Sufficit interna nominare, quod tutiorem conceptum ad diſtinctam cognitionem præparant, quamvis in ordine ſine dependentiæ ratione præcedant, quapropter nec principia heic locum propriæ habent, niſi perſimilitudinem, qua concipimus *Materiale* objecti, prout in ipſa re radicatur, aptumque eſt in intellectu ſpeciem ſui repræſentativam gignere; *formale* vero potentiam actui conſociat, dum objectum excurrit in operationem, qua intellectus potitur objecto, quod *fundamentaliter* juxta rem ipſam perſiſtit actusque ope intellectum ingreditur, a quo cognoscibile objectum in ſe, facultatem effingendi de ſe in intellectu conceptus habens, ſit actu intelligibile, dum is format ſpecies intelligibiles, eaſque inprimit intellectui patienti, qui patiens format verbum mentis, quibus tota intellectio abſolvitur,

Mej. Gnost. pag. m, 104 quorum funda-
menta sunt vel *Constitutivum*, ut Deus; vel
Apprehensivum ut intellectus noster; quod
enim innotescit per *revelationis gratiam*,
scripturæ innititur; quod vero per *Creationem*,
eruitur ex toto hoc universo; quippe Deus
omnia cognoscit apertissime, quoniam est
immutabilis, sed hominibus aspectabile mun-
di theatrum diligenter contemplandum pro-
posuit, normamque constituens, ne opinio-
num varietas imbecillitatem animorum in
diversum traheret.

TH. VIII.

Objectum, ut *participium* est, quod actionem
certo terminat momento, quapropter nihil
e. g. est objectum visus, nisi dum videtur,
omittimus; objectum ut *Nomen* Considera-
turi, postquam latius acceptum potentiaæ acti-
væ actionem vel terminat, vel terminare
potest, quum non omnia intellectus objecta
simul nobis repræsentantur, (Deus actu o-
mnia intelligit) quamvis præsupponantur ex-
istere; nec tamen indifferenter se habet in-
tellectus ad objectum actu existens, & id
quod est possibile, dum latitat objectum in
suis causis, seu adhuc non existit, quippe
alia *indirecte & per accidens* cognoscuntur,
qua

Quæ ratione per Entis similitudinem *Non ens*
 concipitur, ut per remotionem eorum, quæ
 enti conveniunt; sic *privatio non per se, sed*
per habitum suum cognoscitur, Alsted. Enc.
 L. 5. Hac itaque objecti relaxatione, cir-
 cum totius cognoscibilitatis percurramus;
 ut cognitio nostra, quam hic venamus, non
 tam dicatur philosophica *cognitio* stricte sic
 dicta, quam *humana*, quoniam homo super-
 naturale quoque, quantum sublimitas finit,
 cognoscit, & prout intellectui humano ad
 cognoscendum objicitur, excelsum annectit
 & copulat, nam *discendo mens alitur*, inquit
 Cicero, *ingeniorumque naturale quasi pabu-
 lum, consideratio & contemplatio est*, quod cu-
 piditati medetur cognoscendi permulta, quibus
 ignorantia extrahitur, ingenium ad sacus ac-
 cipiendos præparatur, supplementaque in-
 perfectionis suæ, quoad bene esse, undique cor-
 radit homo.

TH. IX.

Est itaque apertum, facultatem cogno-
 scendi nobis post lapsum, quamvis obicura-
 tam, superesse, quæ si componeretur cum Dei
 & Angelorum illustrissima cognitione maxi-
 me cæca procumbit, quæ tamen rite curat-

ta diligenterque exulta penetramus in tantam cognitionem, quanta unquam intra limites conditionis nostrae circumscripta continetur, ducti rerum varietate, moniti mentis praestitae dignitate, impulsivi cognitionis habituales absentia & accensi sciendi desiderio, ut mens omne dividat caelum, hoc est, per rationes ideales & ab extra sibi impressas, quodcumque intelligat; non consubstantiales diximus, quasi excitaretur intellectus ad contemplantum naturaliter sibi insitas has formas absque ope phantasmatum, dum res duntaxat quocumque modo praesentes sunt, in νοημάτων genitricem intropicit. Hanc ἀνακεφαλαιώσιν, quod exquisitior pro ingenii modulo intellectus in cognoscendo informatio hinc sequi debet, autumamus, sit igitur εὐδοκία ὑψίστη.

CAPUT SECUNDUM,

THESIS I.

In intellectu cognitione certior nulla est & accuratior, nec potest esse, quum intellectus quatenus refertur ad operationem tam per potentiam remotam, qua omnia Entia intelligibilia, ut adaequatum objectum & quoddam essentiae suae adventitium recipere

pere ac cognoscere potest, quam per poten-
 tiam, qua facilius est operatio, ut operetur
 quando vult, ex iteratione intelligibilium
 habilitate comparata, est que primario ad omni-
 um aliorum præter se cognitionem apta
 (Intellectus etiam secundus & per species ali-
 arum rerum seipsum cognoscit) quæ ad acci-
 dentalem ejus perfectionem hæc, quæ ante
 hanc operationem in intellectu entitatem
 non habuerunt, haud exigua conferunt, ac
 tamen ab intellectus essentia excluduntur,
 quare quoque Intellectus est idoneus ad om-
 nes posibles actus, quibus quod cognosci po-
 test intellectui jungitur & quoniam cognitio
 est conjunctio cognoscentis cum cognito,
 intellectum, nisi mediantibus *conceptibus*, non
 ingrediuntur res, loquimur ordinario more,
 nec præter talem objecti & intellectus concur-
 sum, heic apparet unio, etenim molem haud
 tantam rei capit, nam si rem immediate
 cognosceret, tum intellectus ne dicam quili-
 bet sensus, rei quantitate expanderetur, qua-
 litate efficeretur, ejus actione ceterisque effe-
 ctis a semetipso alienaretur; nec innumera
 individua recipere valeret, nisi *conceptus* tor-
 mentur, quibus tanquam vehiculo in excel-
 lentiore, objecta gradum sublevantur, &

inplicato nexu seu ἐνδέσμιον intellectus alligantur, adeo ut deinceps *objectum* duplex solviatur *esse*, tam in mente, quam in ente; atque mens per hoc, quod supervenit, novum denominatur, quippe facta duorum unionem, intellectus & rei intelligibilis, apparent imagines rerum foris permanentium, quæ res, quarum simulacra ferunt, satis perspicue intus repræsentantur. In sensibus etiam aliquid post receptionem remanet, quod objectum per motum aliquando intrasse in suumque *esse* duplicasse indicat.

ΤΗ. II.

Habebunt igitur objecta hunc pontem, quo in intellectum tam placide immigrant, ut per inhibitionem coalescant in unum, tanquam ex materia & forma, & tum recipiendo stat intellectus loco *Materia*, quapropter vocari solet *intellectus materialis*; *formam* vero species impressa declarat, quæ rem intellectui præsentem sistit denominationemque progignit, quæ totum auditor factum *unum* per unionem subtilissimam & spiritalem, qua partes ita conjunguntur ut intellectus postmodum dicatur esse res intellecta, suamque artamen servat naturam, resque suam retinet simplicitatem, quamvis per

per conditionem intellectus partialibus sese
conceptibus repræsentet res.

TH. III.

Sententiam hanc infringere maxime con-
pantur, qui denegatis conceptibus cog-
nitionem nil nisi habitudinem quandam & re-
spectum ad objectum esse prætendunt, sed
ignorantiam suam temere produnt, quoni-
am omnem actionem per contactum fieri, recta
dicitur ratio, acque negat, quod nuda præ-
sentia ad inducendam manifestissimam obje-
ctorum cognitionem sit sufficiens, cum re-
latio nihil nisi externum quoddam *α-ρ-θ-ς* *ἔ-σ-τ-ι*,
quod propter debilem suam entitatem qua-
litate realem nequit producere, sine qua
intellectio nequaquam fieri potest. Sen-
sus nec tam præsentiam, quam impressionem
considerant, & differentes visus objecti par-
tes seorsim in diversas fundi oculi partes a-
gunt, ac eorum actiones hinc transmissæ,
usque ad eum cerebri locum, qui præci-
puum est visionis organum, vividiores ap-
parent & limpidiorem depingunt imaginem;
quibus in organum impressio probatur. Vi-
sus fatigatur multorum radiorum impressione,
quos album gignit, sed mitigatur colore vi-
ridi, quod is non tanto radiorum robore pol-

leat; quare nisi aliquid præter relationem ex
 objecto imprimeretur, quod esset validum ad
 filamenta in radicibus oculorum sita, com-
 movenda & imaginem sui insculpendum, esset
 genitum sua genitrice præstantius, cum
pura relatio est purum nihil, & sic habe-
 ret imago plus entitatis, quam id, quo de-
 lineata est, nec relatio facit compositionem,
 ubi ergo postulata conjunctio cognitioni ne-
 cessaria? aptitudo quidem cognoscendi ex
 iteratis cognoscendi actibus conciliatur, quæ
 potentiam cognoscentem multum faciliat,
 sed illa per suam promptitudinem, nec *relativè*
 potest cognitionem promovere, nisi adapta-
 tæ promptitudini impressio succurrat.

TH IV.

Cognitioni, ut propius accedamus, accu-
 ratæ, removemus conceptum objectivum, quæ
ἀκυρολόγως conceptus vocatur, cum potius
 sit res ipsa intellectui objecta, & quæ foris
 manet; quod vero talis sit res intelligibilis,
 ut possit concipi, conceptus dici voluit, sed
 dum res cum cognitionis organo intention-
 naliter conjunguntur, & eorum ideæ subori-
 untur, species repræsentativæ *Conceptum for-
 malem* decantant, quod ejus beneficio, ipsæ
 res quasi leguntur intus qui *Conceptus formalis*

Frome

From: Met L. 1. C. 1. §. 5. *est species intelligibilis de conceptu objectivo formata, quæ ens idealiter præsens immediato intellectui sistitur.* Aliis, quod sit intelligendi actus, vel notio, non nostrum est disputare, simpliciter autem affirmamus eum potius dici hujus actus prolem & veram sobolem quæ intellectum *objective* indeterminatum per certam formalitatem limitare solet. Smaragdum e; g; concipe, quatenus est lapis, & tum simulacrum, quod in intellectu delineatur, dum Smaragdus ut lapidem concipis, est *conceptus formalis*,; ipse vero Smaragdus, quatenus ut lapis concipitur, *conceptum* supplet *objectivum*.

TH. V.

Hic autem conceptus Formalis, dum objectivum certis includit limitibus, id exsequitur ministerio organorum, tam internorum, quam externorum, quæ exhibent objecta & distinctæ cognitionis primordia suggerunt. Exemplis obscura dispellantur: Axis opticus pupillæ centra pertransit, ut omnes impressiones in singularem cerebri locum concurrant, legatur th: 3. superius. Tactus sensum tenuissimæ quædam cerebri propaggines per totum corpus diffusæ comprobant Comotiones externi aëris agitati motum in
ner-

nervis acusticis excitant, qui nervi a cerebro prodeuntes aures subeunt, sonique sensum percipiunt, sapor dignoscitur beneficio nervulorum e cerebro traductorum, qui linguam adeo composuerunt, ut muscu^{si} fibris ditissimi nomen obtinuerit. Effluvia subtilissima corporum odoriferorum in nares allevantur, ubi a fibrillis, cerebri productionibus olfactoriis excipiuntur.

ТН. VI.

Ceterum subintelligi volumus, organa ratione sui officii distincta, si fuerint integra & libera; medium & motus convenient, distantia motionisque mora moderata & anima non aliis considerandis intenta, concepta omnino deferunt ad medium cerebrum seu commune sensorium, ubi sensationes omnes collectæ inter se distinguuntur & ad phantasiam transmittuntur, quæ exactius dijudicans *Φαντασμα* generando, spiritualiores reddit conceptus, quæ dein imagines illustratæ in mentis officinam promoventur, ut ex iis rerum accurata, adæqvata & distincta elaboretur notitia.

ТН. VII.

Pace Subtilium ingeniorum, hæc expressit genuitas nostra, quæ per seriem quasi ex

5 & 6. in super sequentia continuari adnotat.
 1. externos sensus intra organorum penetra-
 lia perfici, sed aliquid extra cerebri recessum
 intimum. 2. species intelligibiles a nullo præ-
 terquam ab intellectu recipi. 3. Intellectum
 nulli certo additum esse organo ad recipi-
 endum, & propterea omnia, quæ sunt actu
 intelligibilia cognoscere 4. Nihil esse in in-
 tellectu, quod prius non fuerit in sensu, non
absolute dictum volumus, quasi omnia, quæ
 cognoscimus prius deberent esse in sensu, sed
determinate, non quatenus innata, sed acqui-
 sita intelligitur cognitio, quæ etiam vel *directè*
 comparatur, dum ipsa rite sensibus fititur,
 vel *per aliud* siquidem quædam existunt, quæ
 aliquando sensibus obveniunt, quædam autem
 quæ nunquam occurrunt, nisi *per effectum*, ut
 DEUS, Angeli & anima; opus enim artificem
 celebrat. *per partes*, ut mons auri. *per simile*,
 sic cognoscitur ovum ex ovo. *per oppositum*,
 qua ratione pacem, amicitiam, sanitatem &
 parentes, quid voluptatis, quidve commodi
 haberent, carendo magis intelligimus, quam
 fruendo, vel *per fundamentum & alium quom-
 cunque modum*, quo devenitur in cognosce-
 dorum notitiam:

TH. VIII.

Quoniam obiectum tanquam per canales attrahit & suscipit intellectus, dupliciter se habet, vel ut *agens*, dum phantasmata illuminat, ut ibi distincte omnia concipiantur, eaque seligantur, quæ expectatæ cognitioni respondere probantur; vel ut *patiens*, qui speciem intelligibilem omnibus denudatis imperfectionibus & conditionibus individuans phantasmati adherentibus productam recipit, quo respectu conjuncto cognitio procuratur, cum sola receptio cognitionem non absolvit, quæ potius in actione consistere putatur, quippe receptio, speculor, æri aliisque multis citra ratiocinium conceditur. Quibus itaque intellectus actionibus abstractionem succedere colligimus, quæ res indistincta pro intentione cognoscentis discernitur, & ex quibusdam actu conjunctis unum, ceteris relictis, intellectus apprehendit, veritasque hoc modo eruitur.

TH. IX.

Conceptus formalis hac abstractione ἐνοτικῆ ἐνοσιζετασ, adeo quævis ut species representativa singularis & ἄτομῳ sit, quæ nunquam ad determinatas alias rationes debet distrahi, cum mens confestim indiget aliis
ima-

imaginibus ad conspiciendas separationem eas, quia unius simulacrum non est alterius simulacrum. Conceptus formalis est signum objectivi, si hoc utique necesse sit, ut in representativa conveniant identitate, cum signi ratio, potentie cognoscenti signatum representare jubet. Hisce jam innuimus: 1. abstractione, nos ut medio quodam externo, formalem rei rationem invenire. 2. quod obiectum sit instar puncti, ad cuius unitatem collimat inquisitione. 3. sint ideæ quædam in intellectu, quæ presentie suæ signum ad externum obiectum extendunt, proportionatam adæquationem fovent, sequæ objective dependere significant.

TH. X.

Ad opticorum ductum, quo liquida interniteant, veritatem confirmabimus, ab his mutando radiaturam, quam cogmentavit radiorum visivorum multitudo, sed ut inter lineas distinctissimè fiat visio, postulatur, omnes radii ab eodem obiecti fundo procedentes, exacte colligantur in idem punctum fundi oculi intuentis, nam axis opticus in obiecti alicujus punctum directè definit, quod sui unitatem in fundo delineat oculi, ut is hoc, non aliud recipiat. Quæ subsequi remur satis perspicuè: 1. Obiectorum conceptus for-

males ita debere ab invicem præscindi, ut nullus eorum alteri formaliter includatur. 2. posse huc ad illustrationem, quæ 3. th. c. 3. dabimus, merito transferri. 3. Suboriri intellectus & objecti concursum ad unitatem, negotio phantasmatum, qui confluxus quamvis inferat unionem *φασματικῆς, convenientiam* tamen supponit *immaterialitatem*, dum mens actum formandi elicit ideam alicujus Objecti in se, quæ species cum, quod terminat hunc actum mentis formalem, *actus formalis formatus* dici consuevit, tum quod veritas cognitionis in indivisibili consistit, adæquate debet objecto respondere per quandam assimilationem in conjunctione actus intellectus & rei representata, quod in sequenti capite, idque succincte, siquidem conatus noster latius excurrere recusat, delibamus *ἀγαθῆ μοίρᾳ.*

CAPUT TERTIUM

THEMUS I.

Difficilia perpetuantur seque admodum macerant cognitionis cupidissimi, ut cum maximis curis & laboribus compensent eam, quam sciendi amore ceperunt voluptatem, sævam meditationum propoluerunt, conformi-

ssimam

eatem scilicet conceptuum & rerum, quâ ve-
 ritatis nubes perumpitur, quum de abstracta
 gloriari, nisi velamento remoto, rem cognos-
 scendam penitus inspexerit, nemo debet.
 Objectum enim se habet instar centri, ad quod
 omnes collimare debent intellectus actus,
 nam quæ esset intellectus operatio curiosa?
 nisi cognoscendo, quod affectamus, obtineatur,
 intellectus rei conformetur, resque haud ali-
 ter quam est, repræsentetur, ut per hanc assi-
 milationem intentionaliter *res* Objecti esse
 in intellectu contineatur, idque mediantibus
 conceptibus, quorum conformitas cum re
 concepta censetur, quoties conceptus præstant
 officium & facultati intellectus, cujus actus e-
 liciantur hi conceptus cognitionis adaptant
 veritatem, quam absolvit *congruentia conse-
 ptus formalis cum re concepta.*

TH. II.

Quamobrem maxime metetur observa-
 ri, dum cognoscendo veritas investigatur, con-
 junctio actus & objecti repræsentati, ut obje-
 ctum ita se habeat, uti cognitum est, nam im-
 mediate spectatur congruentia intellectus cum
 objecto, postquam sola repræsentatio non suf-
 ficat, quin requiratur, præter connotationem

objecti; talis cognitionis representatio, quæ conjunctam habeat concomitantiam objecti-
ta se habentis sicut per cognitionem repræ-
sentatur; quo modo enuntiatio est vera, si rem
repræsentet uti est, sin aliter, falsa. Hinc de-
nominatur etiam intellectus actus, verus vel
intrinsicè per representationem ipsius obje-
cti; vel *extrinsicè*, dum conveniunt repræsen-
tatio & objectum repræsentatum, quod est
hujus actus consequens.

Th. III.

Vic conceptuum veritas cognitionis in in-
tellectu depingitur, resque elevatur illuc &
cognoscitur tum actu, qualis in suo *esse* de-
prehenditur; verumtamen quoniam de unâ
re diversi possunt ex cogitari conceptus & in-
tellectus debet cognoscere objectum, prout
in se est extra intellectum, effinguntur con-
ceptus novi, qui quasi in mucronem ardescant,
ut etiam minutissima rerum, foecundum con-
cipiendorum semen includentium, exsorbeant,
confer th. 10. c. 2. Ceterum dum aliis, quæ
conceperamus, ingerere avemus, utimur o-
ratione, quæque oratio, quatenus verum de-
signat conceptum, vera pronunciat.

TIT. IV.

Veritas, quæ rebus infidel & essentialis est, ad intellectum Divinum mensuratur, cujus cognitio qualis est, tales sunt res ipsæ, quæ normam veritatis suæ intellectum agnoscunt Divinum, qui semper immutabilis, participatam mensurat veritatem, resque ideo vera quod sit cum intellectu Divino conveniens & habet, quæ ad essentiam spectant, implicat enim essentiam veritas, adeo ut potius dicendum rem non esse, quam dicere falsam eam esse, quum *quod non est verum, illud non est quidem, docet* Canon Metaph; Nec ulla putatur res vera, quia Deus esse veram eam videt, sed ideo videt Deus rem esse veram, quoniam in suo esse res est vera. Nam quomodo res alias essent omnes veræ, cum omnium cognitio, ne dicam cogitatio, unquam datur, si denegaretur ipsis connata veritas? postquam id quod extra essentiam est, neque si adsit confert rei veritatem, neque si absit, eandem adimit, hoc quoque probabimus exemplis: in fornace Babylonica verus fuit ignis, sed actus secundus quævit, nec ideo elephas est brutum, quod aliquis ita dicit, sed propterea, quod is, qui hoc affirmat, verum statuit siquidem elephas est, revera rationis expers.

Sic *Γένεσις* hujus nucleum enodasse nobis pro temporis ratione sufficere nos arbitramur, quibus veritas in cognoscendo, instituti compendium est.

ΤΗ. V.

Hujus veritatis habitudo *Metaphysicis* dispescitur in *relationem essentialem*, quæ res ad intellectum Divinum refertur, cujus bonitate omnes existunt, & *Accidentalem*, quæ res præsupponitur cognoscibilis & potest intellectam, ut verè cognoscatur, movere; videatur *Met. From: l. 2. c. 4.* Unde satis liquet, quod veritas *primo* sit in rebus ipsis; *secundo* in mente & cognitione, ac denique in signis & vocibus aut literis. *fundamentaliter & materialiter* est in re ipsa radicata; *formaliter v:* in conceptibus mentis tanquam in imagine; ac demum *representative* in vocibus & literis tanquam in signis externis, quæ ad presentis arbitrium secundum objectum alicujus verum conceptum, adæquationem rei & intellectus demonstrat. Atque clarius: res ipsæ sunt *πράγματα*, de rebus sunt conceptus, *νοήματα*, & cognitio. Voces & *ῥήματα* mox insequuntur, & *γράμματα* claudunt agmen, cum certis characteribus declaratur, quod erat
in

in mente conceptum aut ore prolatum. Ag-
gredere Scharf. Met. Disp. 7. §. 73. & Mejs.
Gnostol.

THES. VI.

Siquidem ita res se habent, veritatem
tam per actum apprehensivum, quam judica-
tivum imbibere satagit mens, ut res & intel-
lectus in repræsentando fiant conformes, qui
præciso iudicio sæpè quædam componit aut
dividit, non adprimè attendendo, an sint com-
posita vel divisa, nec ne, aut iudicium su-
spendendo, non tamen *συνεργικῶς*, sed circum-
spectè temerarium iudicium cohibendo, cum
sæpe verum conceptum subsequitur falsum ra-
tiocinium, quæ propter quoniam objectorum
cognitio intricatior est, quam ut possit & de-
beat simplici apprehensione prorsus explicari,
ut sequatur evæsi certitudo, præres præcedunt
actus intellectus, quorum primus est simpli-
cium terminorum apprehensio, leviter ju-
dicio iuncto & in gradu imperfecto rem
aliquatenus cognoscens, cui succedit ap-
prehensorum affirmatio vel negatio, καὶ ἐξο-
χῆ cognitionem veritatis ferens, & capropter
posterior hic actus veritatem clarius exponit,
quod prior præ levitate sua compositioni &
divisioni locum parare minus curiosus est.

TH. VII.

Quibus observatis haut ignoramus? 1. quod simplicium imbibitio erit cum suis objectis suo leviori modo conformis, dum iudicium cum hoc actu implicatur, alias nisi hic actus fuerit adæquatus objectis, qui tanquam fundamentum conceptus salutaris, quomodo reliqui respondebunt actus huic superinstructi? 2. quod secunda mentis operatio solidior est & purior in veritate cognoscenda per actus compositionis & divisionis, dum iudicat objecto cognito, id a parte rei competere, quod ipsi in attributione tribuitur & rursus id segregari, quod certè in objecto attentioni non est destinatum, atque sic, si hic actus cum re consenserit, animum veritate potissimum imbuat. 3. quod intellectus noster, non voluntas, præcise affirmat consentanea & dissentanea disjungit, quoniam scientis respectu rei scite dicitur vel vera vel falsa, ad quorum dijudicationem specificatus est intellectus, dum voluntas maxime bonum respicit. 4. Acquisiturus cognitionis veritatem intellectus per accidens fallitur, quando vel *simpliciter* vel *explicitè* componit ea, quæ in re non sunt composita, vel dividit, quæ non sunt divisa, præscriptus aut nimia objecti excellen-

cellentiâ, quæ captum intellectus excedit, aut entitatis objecti debilitate, aut apparentia veri simulatrice, aut rerum ignorantia, dum de ignoratis iudicat intellectus vel fert iudicium, antequam objecti cognitionem acceperat, addantur Svarez. disp. 9. Met. Sect. 3. Mej. Gnost. p. Gen. c. 9. Sect. 3. Elenct.

TM. VIII.

Sublimes præsertim Theologicæ res acumen omnino exluperant ingenii, ut si mens humana componendo eminenter divisas & dividendo perplexe compositas, in errorem inciderit, hoc suæ audaci temeritati debet, quod tam audacter ea, quæ intellectum nimia effuscant dignitate, scrutari aggreditur, quum iusta semper aderit proportio inter rem & intellectum, quo cognitio habeatur, quare mysteria hæc non falsa dici merentur, quamvis aliter sint, quam nos percipere noscimus, nam in his, quæ sunt supra consuetum naturæ ordinem, notitia naturalis se servam faretur, ut & necesse habet; nec mutatur tamen veritas, sive revelationis cognoscitur lumine, cum in Theologia diversus eminent cognoscendi modus, quo adversum a diverso separatur, distinctasque esse veritates in Theologia & Philo-

D

phi-

phia, non aduersas, firmatur, *nam veritas cognitionis Theologica, est adequatio notionum mentis cum rebus reuelatis, sed Philosophica, est adequatio notionum cum rebus lumine nature cognitis, Calov. Met. c. 5.*

TH. IX.

Jam demum dicitur ratio & jubet cognoscendi certitudo mensuram objecti constitutere, quæ, quasi Diogenis lucerna & Polycleti regula in veritatis investigandæ recessus nos perducet, ut in cognoscendo aliquando intellectus mensuretur. Constitutionis ratione intellectus Divinus est mensura omnis veritatis, sed ratione apprehensionis & cognitionis humanæ, res ipsæ mensurant intellectum nostrum, adeo ut iis intellectus actus respondeant, si objectum ferre voluerint, & eatenus veri sunt, quatenus rei cognitæ habent conformitatem. Propterea non potest intellectus noster esse norma, quod 1. est *flexibilis*, & haut raro in discernendo, verum a falsis aberrat, quando sæpe rem cognoscit sicut potest, non prout res est. 2. *Dependens*, objective autem dependet intellectus a rebus, quæ per imaginem sui se insinuant ipsi, & adhuc observamus, quod aliud sit intellectus, qui de-

pen.

pendet, & aliud res, a qua hac dependet ratione; hinc itaque id, quod dependet, non potest mensurare id, a quo dependet, nam tunc esset, antequam esset. Scientia vocatur equeidem Aristoteli, rerum mensura, non tamen *obiectivè*, quasi res a scientia normarentur, sed *applicativè* prout scientia, quæ & ipsa mensura est, res ad intellectum videlicet Scicib. & Mej. Gnost. Sint itaque res ipsæ cognitionis nostræ mensura, extrinseca & principalis dicta, quæ in rebus datur aptitudo quædam informandi humanum intellectum in suo esse, cui tam diu debet inhzrere, si objectum omnino repræsentetur, donec conceptus cum rebus fiant omni modo conformes, ac tum consequitur laudem veritatis cognitæ.

TH. X.

Coronidis loco, cum consulto festinamus, subnectimus hoc: Nullius auctoritati sententiæque in Philosophicis temere debemus accedere, nisi prius perpendentur rationes. Indignum est profecto sanæ menti consopiri, & obdormiscere levium quorundam cantione, αὐτῶ ἐφη, idcirco iunt hæcce proflus vera, quasi religiosum esset dictatoris opinionem examinare, cum tamen ἔ γὰρ τις εὖρεον τῆς λόγους ἀνευ τῆς πρεῖτὸς λόγους, & notitia nostra

in philosophicis meditationibus, in alienius scriptis, libris aut literis, nec fundatur, nec a persona proponente mensumatur, nec verificatur, nam sunt arbitraria signa conceptuum scriptoris & auctoris, sed dependet unice ab objecto, quod persentiat, dixit quondam Scarphus. Sumus enim in philosophico discursu nullius mancipia, datum nobis est, veritatem in obscura subtilitatum sylva vigili cura indagare, ingenium exercere & rationem polire, ut veritas demum clarius illucescat, primordiaq; parva succrescant, ne videamur in Philosophiæ cunis, nutricis quasi blanditiis sopiti, quiescere. Heic temporis auctoritas silentium imperat, quamvis materiæ dignitas amplius, ornatus & sublimius diduci postulet, sed promissi memores subsistimus, Benivolam Lectorem obnixè rogantes, æqui bonique consulat, quod hæc ardua, ingenium tenue, librorum paucitate, supellectilis inanitate aliorumque necessariorum angustia, compeditum tentaverit; hoc si fecerit, habebit Nominis Sui Æstimatorem certissimum. De cetero, gloriam Supremo dare moliamur:

Δόξα Θεῷ Μέγιστῃ αἰεὶ τῷ Πατρὶ ἁεὶ ὢν,
καὶ Κλέος ἡ Υἱῷ, Πνεύματι καὶ ἁγίῳ!!!

Ad

*Politiſſimum tam literis quam moribus
& egregia ſpei*

VIRUM · JUVENEM,

DN. PETRUM FROLANDRUM,

Amicorum meorum principem ſingulariter
dilectum, concinne differentem,

SCHEDIASMA:

Miſeriarum hujus vallis vimbum, ſingulo-
rum recta rationis cynoſurâ utentium,
nullus negabit, introſpectaturus effatum il-
lud Muſæ; DEUS nobis laboribus omnia
vendit. Primi enim generis humani paren-
tes dum præcepto ſibi, ab hujus Univerſitatis
creatore exhibito, principis tenebrarum in-
fernalium, ſpinofis ſtrophis intervenientibus, mo-
rem non geſſiſſent, horribili voce ſuis perce-
perant auribus moleſtiarum præſagium: in
ſudore vultus tui alimonia ſit tibi quærenda.
Quocirca ſatis ad unguem, quicque tante
integritatis didicit damnum, per ſudores, a-
rumnas & calamitates; ah! ergo adverſo-
rum cumulos, ah! quantarum acervos cura-
rum ſubeat ſuſtineatque omnis, omnium crea-
turarum miſerrimus homo, a primi hujus uſu-
ra lucis momenti, uſque dum morſe extre-
mum vite confeceriſſet diem: maxime autem
illi deſudant, literis qui ſingularem diligen-
tiam

riam adhibere annuntiantur, quorum numerus
 est subeitu hic auctor minime minimus, qui
 nepercansis quamvis fortuna deaque lubrica
 sapius saepe comes fuerit, vix factus est posses-
 sor, multis absque laboribus, sollicitudinibus &
 lucubrationibus, tanta eruditionis, qua satis
 apparet quam sit insignis, ex hac dissertatione,
 methodo convenientissima, filo gravissimo con-
 glutinatâ. Maest proporro Tuo in labore,
 Sympatricota dilectissime, improbo, assiduorum
 adiutor laborum DEUS T. O. M. Tuis qui a
 partibus nullo non tempore fuit, abunde adhuc,
 quicquid deest, suggerere non dedignetur.
 Perge optatam attingere metam, has ut ad
 Aulam Regia Palestra literaria Celeberrima,
 Tua laudet studia, Patres Academici Prece-
 ptores Vigilantissimi gratulentur, Commilito-
 nes Popularesq; de Tuis felicibus successibus la-
 tentur, nec non omnes Te virum doctum salutent.
 I quo virtus Te ducit, i pede fasto, adjuuge
 felici Tui ingenii vena honorem, insignibus
 progressibus decorem, nomini encomium meritis
 laude dignum. Altissimum Numen Tuo inde-
 fesso labori benedictionem addere velit, quo
 in DEI gloriam, Ecclesie ac Reip: commodum,
 Parentis Vidua solatium, Agnatorum Cognato-
 rumque delectamentum perpetuumq; decus, &
 Tuam tandem exoptatam quietem, vergat, vo-
 vet, precaturque

T.

SVENO BRUNBERG.

Pereximie DN. RESPONDENS

Sympatriota & amice per dilecte.

Munus animi est, ratione uti; Dixit quondam Eruditus Romanorum & quidem satis consideratè; quoniam rationem, tanquam patrimonium quoddam, homini, CONDITOR eleganter indidit, ut bestiis multum præstaret, infantia refriceretur, ad majora erigeretur, & idoneus ad verum invenendum, ne res excelstæ admodum ignorarentur, quamvis accuratissima omnium rerum cognitio, in tanta obscuritate, non expectetur. Ratione liberamur ab erroribus, DEO similes fieri videmur, veritatisque unionem invenire satagimus. Hujus ductu homines consociantur, ut, dum cogitata eloquimur, cum aliis disceptamus & judicia nostra confirmamus, dispalescat omnino, qua via veritas investiganda erit per rationem. Cui ergo nostrum quiescat ratio, quasi deliciis stultitiæ sopita, quum ad operationes damnata sit? Quid equidem amplum erit, si denegetur rationi suum officium? Est enim animus felicitatis residuæ compendium, inde toties sordescit quoties ratio officium suum non exequitur. Quod & Tu Pereximie Dn. Sympatriota considerasti, qui statim a teneris impiger fueras in Mularum cursu, & rationem ad

ad res difficiles intelligendas non applicuisti
tamen, sed ingenium etiam literarum multo
diligenter imbutum, Disputatione hac Tua,
literato declaras orbi. Et quoniam curta su-
pellex Musarum amorem rescindere neququam
potuit, quin rationem exerceres & modum co-
gnoscendi verum, Chartis publicis scriberes,
scio prorsus Te in susceptis laboribus minimum
defatigari, ut merito Tui omnes, de Tuo felici
successu, nobis gratulemur. De cetero
DEUM supplex veneror, velit conatibus Tuis
benedicere, ut in Nominis sui gloriam, in Reip:
commodum, Tuzq; fortunæ honorem beni-
gnissima fata feliciter conspirent, id vovet

Tui studiosissimus
BENEDICTUS CEDERBERG.
W. Gothus.

Ad eundem.

Ingenii pandis dotes FROLANDER acutas,
Hinc Citharâ nomen Clio resonabit acuta.
adposuit officiosè
NICOLAUS MATHESIUS,
O. Bothn.

MU RV 5576